

မြန်မာ့အသံကဏ္ဍ

မယ်ခိုင်

အသံကဏ္ဍ
လူမှုရေးဝတ္ထုပညာ

မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ

ရင်ခွင်တိုင်းရဲ့ အချစ်တွေကို
မသိခဲ့ပါဘူး ...
ငါမသိတဲ့ အချိန်မှာ
အချစ်က ငါ့ကိုစားသွားတယ်
ဒါပေမဲ့ ...
ပြန်အန်ထုတ်ခြင်း ခံရပါတယ်
ငါက မချစ်တတ်တဲ့ လူလေ

အခန်း (၁)

“မွေးပြီတော့၊ မွေးပြီ”

ဟု အားပါးတရပြောလိုက်သော ဝမ်းဆွဲဆရာမရဲ့ အသံက ဟိန်းပြီး
ညံ့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

“ဘာလေး မွေးသလဲ ဆရာမ”

“မိန်းကလေးတော့ မိန်းကလေး ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီးနဲ့
ချစ်စရာကြီးဟေ့။ အဖေမြင်ရင်တော့ ကျိန်းသေချစ်မှာပဲ”

ဟု ဆရာမက အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း ကလေးမွေး
ဖွားပြီးခါစ အမျိုးသမီးမှာ အင်အားတို့ ဖျော့တော့သွားရပါတော့တယ်။

“မမိုးမေ၊ ကလေးကြည့်ဦးမလား”

ဟု ဆရာမက ဆိုပေမယ့်လည်း အမျိုးသမီးကတော့ မျက်စိကိုမှိတ်ကာ လက်ကာပြ၍ သာ နေပါတော့သည်။ ဒီတော့မှ ဆရာမက ကလေးကို ချက်ကြိုးဖြတ်ကာ ပိုနေသောအစကို အထုံးသဖွယ် ချည်နှောင်လိုက်ပြီးမှ ကလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးကာ အနီးဖြူလေးဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်ပါ၏။

“ထူးဆန်းတယ်တော့၊ ကလေးက တစ်ချက်မှ မငိုဘူး”

“မေ့ခါစ မှာ မငိုတဲ့ ကလေးက စိတ်ကြီးဒေါသကြီးပြီး အငြိုးအမျက်ကြီးတတ်တယ်တဲ့ ”

ဟု အကူအဒေါ်ကြီးက ပြောရင်း နီရဲနေသော အပိုစအချို့ကို ဇလုံကြီးထဲထည့်လိုက်ကာ အပြင်ကို မထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

“ဟဲ့ ဖိုးကျော် .. ဟဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဟု ပုဆိုးစုတ်ကလေးနှင့် ပိန်လီနေတဲ့ ကောင်လေးက အိပ်ချင်မူးတူးဆိုတော့ အဒေါ်ကြီးက ဇလုံကို ထိုကောင်လေးကို လှမ်းပေးကာ...

“ရော့ ဒါကို မြေသန့်သန့်မှာ မြှုပ်ခဲ့”

“ခင်ဗျာ... ဒါ ... ဒါတွေက”

“နင်တို့ လူပျိုတွေကို အပြောခက်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ငါမပြောလည်း မင်းက ထပ်ရှည်ပြန်ဦးမယ်။ ကဲ အဲတော့ ဖြစ်သလိုသာ နားထောင်ပေတော့ဟေ့။ ဒါက မိခင်နဲ့ ကလေးကို ဆက်ထားတဲ့ အရာ။ ချက်မြှုပ်ဇာတိဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ ဒီလိုလား”

“ဟဲ့ .. မိုးက လင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ မမြင်စမ်းတဝါးနဲ့ သွားမ
နေနဲ့ ၊ ဓာတ်မီးလေးနဲ့ သွား။ ဖြစ်သလို ကျင်းတူးပြီး ဗြဟ္မာတ်ဗြဟ္မာတ်မလုပ်ခဲ့နဲ့
။ ကလေးလန့်နေမယ်။ မြေသန့်သန့်မှာ ညင်ညင်သာသာလေးနဲ့ မြှုပ်နှံခဲ့
... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဆရာကိုရော သတင်းပို့ပြီးပြီလား”

“မပို့ရသေးဘူး။ ဆရာက ကြိုမှာ ထားတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုမှ
ပြေးပြီးလာပြောပါလို့ ပြောလို့ ပါ”

“ဟင်း...ခက်ပါရဲ့ ကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သော အဒေါ်ကြီးဒေါ်မြစိန်ရဲ့ သက်ပြင်းသံက ပီပီသသ
ထွက်ပေါ်လာရပြန်ပါသည် ။

“ကဲ ကဲ .. သွားချေကွယ်။ အပြင်မှာ ကြာရင် ကောင်းတာ မဟုတ်
ဘူး ။ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိပြုဦး”

လူကြီးပီပီ လူငယ်တစ်ယောက်ကို သတိစကားနှင့်ဆိုကာ
အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ဆရာမက လုပ်စရာရှိသည် များကို လုပ်ပြီး
နေခဲ့ပါပြီ။

“ဟင် .. ဆရာမ ပြီးကုန်ပြီလား”

“ပြီးပြီ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ရုံပဲ”

“ဆရာမကိုလည်း အားနာပါတယ်ရှင်။ ခါတိုင်းတော့ လက်သည် နဲ့
မွေးနေကျပါ .. .ဆရာက အခုတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးထင်ပြီး

သည်းသည်းလှုပ်နေတာ”

“အားမနာပါနဲ့ ရှင်။ ဒါက ကျွန်မအလုပ်ပဲ၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း အခကြေးငွေယူထားတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ဆရာမ၊ ကလေးရော မိခင်ရော အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ... ကလေးလည်း အင်္ဂါစုံတယ်။ အမေကတော့ မောသွားပြီထင်ပါရဲ့ ၊ မျက်လုံးကို ဖွင့်မကြည့်လာတော့ဘူး”

“လူမောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမရေ၊ စိတ်မောတာ။ ဆရာက သား ယောက်ျားလေး သိပ်လိုချင်တာလေ”

“ဪ ... ကိုယ့်ကလေးပဲ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာ ပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတော့ မိခင်အတွက် အဖော်ရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား”

“သူတို့ က အစွဲရှိတယ် ဆရာမရဲ့ ။ သားယောက်ျားလေးမှ အိမ်ရဲ့ လူ မှုရေး စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နိုင်သူလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာ။ သား ယောက်ျားလေးမှ သူတို့ ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်လို့ ယူဆထားကြတာ”

“အင်း... ဒီအစွဲတွေက ခက်ပါရဲ့ ”

“အစွဲ ဆရာမရေ အစွဲပဲ။ ဒီအစွဲက ခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ မျိုးရိုးနဲ့ ကို ဖြစ် တည် လာပြီ”

“မိန်းမသားတွေလည်း လောကကို ဦးဆောင်နိုင်သူဆိုတာ ဘာလို့ မ တွေးမိတာလဲ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားရယ် မိန်းမရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အရည်အချင်းကသာ အဓိကကျတာပါရှင်။ ယောက်ျားတွေထက် တော် တဲ့ မိန်းမတွေက လောကမှာ အများကြီးပါ။ မိန်းမတွေတော်တာကမှ ထောင့်စေ့တာ”

“ဒါကို ဆရာလက်ခံနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဖျောင်းဖျကြည့်ပါလား ဒေါ်ကြီးစိန်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ အိုးစားကွဲနေပါ့မယ်။ ဆရာက တစ်ယူသန် သမား။ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ နေလာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် လည်း အစေခံကတော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ဆရာမရယ်”

“ကျွန်မ ကြားထားရသလောက်တော့ ဒေါ်ကြီးစိန်က ဦးနေလနဲ့ သား အမိလိုပဲဆို။ ဦးနေလက ဒေါ်ကြီးစိန်လက်ထဲမှာ ကြီးလာတာဆို”

“ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း ပိုသိတာပေါ့။ ဆရာက မရဘူး၊ နားတစ်ဖက်ဖောက်၊ ဒါဆိုဒါပဲ။ ထပ်ပြီးမချင့်ချိန်ဘူး”

“ဒီလိုလူမျိုးက ဒီမြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံး အချမ်းသာဆုံးသူဌေးဖြစ်နေတာ တော့ အံ့သြစရာပဲ”

“ဆရာက ထက်မြက်သူဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာခဲ့တာက တစ်ကြောင်းပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဒါကြောင့် သူက မျိုးဆက်လိုနေတာပေါ့။ ကဲ ဆရာမရေ၊ စကားကောင်းနေလိုက်တာ မိုးလည်း စင်စင်လင်းသွားပြီ”

“ကျွန်မလည်း ဆေးပေးခန်းဖွင့်ရဦးမှာ မို့ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းတော့ အလိုက်သိတဲ့ ဒေါ်မြစိန်က...

“မောင်ဖိုးကျော်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်လေ”

“ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဆရာမလည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်တော့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ကျွန်မက ကျင့်သားရနေပါပြီ၊ ဒေါ်ကြီးစိန်သာ နားပါဦး၊ ပင်ပန်းရော့မယ်၊ ကဲ .. ဒေါ်ကြီးစိန်ရေ၊ ပြန်ပြီ။ ညနေခင်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း တစ်ခါဝင်ကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သာမန် မွေးဖွားမှုဆိုပေမယ့် ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ကလေးက ထွားတော့ မိခင်က တော်တော်အားကုန်နေတယ်။ ညော်လည်း မမိစေနဲ့ ဦး။ အနာက ကျက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပြန်ပါ”

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ အိတ်ကလေးဆွဲကိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်မြစိန်က...

“ဟဲ့ .. ဖိုးကျော်၊ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

ဟု ဆိုကာ အခန်းပြင်ထွက်လာတော့ အခန်းဝတွင် ပုဆိုးလေးခြုံကာ အိပ်မောကျနေသော ဖိုးကျော်ကြောင့် ဆရာမရော ဒေါ်ကြီးစိန်ပါ ပြုံးမိသွားပါသည် ။

“အိပ်ပါစေ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ သူလည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်နေရတာ”

“အားနာဖို့ တော့ ကောင်းသွားပြီ ဆရာမရယ်”

“ရပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆင်မယဉ်သာလေး ပြန်သွားသော ဆရာမကို ဒေါ်ကြီးစိန်မှာ ငေးကြည့်ရင်း ငိုက်မြည်းနေသူ၏ ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ ခေါက်လိုက်ပါတော့သည် ။

“အဲ...ပလုတ်တုပ်ဗျ”

“ဘယ်နတ်သမီးနဲ့ များ တွေ့နေလို့ တုန်း”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ အမေစိန်”

“ဟဲ့.. ဘာခိုင်းရမှာ လဲ၊ မီးဖိုလုပ်။ ကလေးမွေးထားတာ မီးထိုင်ရမှာ ပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်လေး ထွက်သွားသော ဖိုးကျော်ကို မျက်စောင်းခဲရင်း အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ မျက်လုံးပွင့်ကာ မျက်နှာကျက်ကို ငေးနေသော ဆရာကတော့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

“ဟင် .. ဆရာကတော် နိုးပြီလား”

ဟု မေးပေမယ့် ခွန်းတုံ့ပြန်မှုမရှိတဲ့ အတွက် ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဒေါ်ကြီးမြစိန် သိလိုက်ပါပြီ။

နာကျင်ခံစားနေရမယ့် မမိုးမေရဲ့ ခံစားချက်ကို ရိပ်စားမိနေသူမို့ ဘာစကားလုံးမှ ထပ်မဆိုတော့ပါဘဲ ဖိုးကျော် မ,ဝင်လာသောမီးဖိုတွင် သာ ထင်းချောင်းလေးများ တင်ပြီး မီးမွှေးလိုက်ပါသည်။ ။

မကြာခင်မှာ ပင် မီးက စွဲလောင်သွားကာ တစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဒီတော့မှ ပဝါစဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော စမှုန်စပါးထုပ်လေးကို အနံ့ထွက်စေရန် မီးပုံလေးတွင် အပူပေးလိုက်ပြီး မမိုးမေကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ။ သည် တော့မှ မမိုးမေက ထိုအထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး ရှူလိုက်၏။

“နေသာရဲ့ လား ဆရာကတော်”

“ဆရာကတော် ဟုတ်လား။ ဘယ်အချိန်မှာ များ ဒီရာထူးက ကျမလဲ
လို့ ကြောင့်ကြနေရတဲ့ စိတ်ကို ဒေါ်ကြီးစိန် သိပါ့မလား”

“ငယ်ပါသေးတယ် .. အခုမှ သုံးဆယ် ရှိသေးတာပဲ။
ကလေးထပ်မွေးနိုင်ပါသေးတယ်။ စိတ်မလျှော့ပစ်ပါနဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ အဖြူရောင်အစကြီးကို ဆွဲယူကာ ခေါင်းတွင် ပတ်တင်လို
ကပ်ပါသည် ။

“နှာစေးမယ်၊ မိန်းမ မီးနေ..ယောက်ျား ဖောင်စီးတဲ့ ။ မွေးဖွားပြီးလ
ည်း ဂရုစိုက်ရတယ်။ မီးတွင်းရောဂါက သေရာပါပဲ။ မိန်းမမှာ မီးယပ်က
ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ အစားအသောက်ကအစ ဆင်ခြင်ရတာ၊
မီးတွင်းထဲ ယားတာစားမိလို့ ကတော့ တစ်သက်လုံး မပျောက်ဘူး။ ချမ်း
မိရင်လည်း ရာသက်ပန် မီးယပ်ချမ်း ထတော့တာပဲ။ သွေးနုသားနုဆို
တော့ ဂရုစိုက်ရတယ်”

ဟု မိခင်တစ်ယောက်လို နွေးနွေးထွေးထွေးဆိုတော့ မမိုးမေမှာ မျ
က်ရည်ကျသွားမိပါသည် ။

“ဟဲ့.. မငိုရဘူး။ မီးတွင်းထဲ မျက်ရည်ကျတာက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
မျက်စိမှုန်ရောဂါ ရစေတာပဲ။ မငိုနဲ့ ...မငိုနဲ့ ”

ဟု ဆိုတော့ စီးကျလက်စ မျက်ရည်တို့ ကို အားယူပြီး သုတ်ပစ်မိပါ
သည် ။

“သူ သိပြီးပြီလားဟင်”

“သိလောက်ပေါ့၊ ဖိုးကျော် သွားပြောပြီးလောက်ပေါ့”

ဟု ဆိုကာ မဲတူးနေသော မြေအိုးတစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်ပြီး
ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေကို အိုးထဲလောင်းထည့်ကာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ သ

စံသားစအချို့ကို ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဘာတွေလဲ”

“နို့ထွက်အားကောင်းတယ်၊ မီးယပ်အတွက် ကောင်းတယ်လေ။ ဆေးမြစ်ရေပြုတ်သောက်။ ဗမာဆေးက မီးယပ်တော့ နိုင်တယ်။ ခဏ နေကျရင် ကြက်ဥပြုတ်နဲ့ မြင်းခွာရွက်ပြုတ် သုတ်ပေးမယ်။ ထမင်းစား ရအောင်။ ရေတော့ မနက်ဖြန်မှ ပဲ ချိုးတော့။ ဆပ်ပြာနဲ့ မချိုးရဘူး။ ဆေးမြစ်ပြုတ်နဲ့ ပဲ ချိုးရမယ်။ ဒါပြီး နနွင်းတွေ လူးရမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိန်က ကျွန်မအတွက်တော့ အမေလိုပါပဲ”

“အူဝဲ ... အူဝဲ..”

“ဟော ... ကလေးငိုပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဆန်ကောလေးထဲ စောင်တွေ အပုံလိုက် ခွေကာ ထည့်သိပ်ထားသော ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးမြစိန်လက်ထဲ ရောက်သွားတော့ ကလေးမှာ ချက်ချင်း အငိုစဲသွားရပါ၏။

“လက်ကြိုက်မယ့်ပုံပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ချစ်စရာကြီး။ သူ့အဖေနဲ့ တော့ တော်တော်တူတာ”

“ကျွန်မကိုပေးပါဦး၊ ချီးဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကလေးကို လက်လွှဲချီလိုက်တော့ မိခင်ဖြစ်သည့် သူမရင် ထဲသို့ မေတ္တာတို့ က စီးမျောသွားရပါသည်။ ။

“သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် အမေဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်မကတော့

ချစ်ရမှာပဲ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်”

“ဒါပေါ့၊ ဖခင်ဆိုတာ သွေးသားရယ်လို့ပဲ သံယောဇဉ်ရှိတတ်ကြတာ၊ မိခင်နဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲမှာ တောင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့သေးတဲ့ သွေးသားပဲ။ သူတို့က စိတ်ထဲမှာ တင် ဆက်နွယ်ပြီးသားလေ။ ဒုက္ခိတဆိုရင်တောင် မိခင်မေတ္တာဆိုတာ မပစ်နိုင်ပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ သမီးကြီးရော”

“စာအံ့နေရောပေါ့။ မီးကြီးက ဉာဏ်ကောင်းတယ်လေ၊ မယုံမရှိနဲ့ ဆရာကတော်ရေ။ မီးကြီးလို သွက်လက်ထက်မြက်ပုံမျိုးနဲ့ ဆို ကျိမ်းသေ ပေါက် ဆရာဝန်ဖြစ်ဦးမယ်”

ဟူသော ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့ နိမိတ်စကားက မမိုးမေအတွက် အားဆေး တစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

သမီးမိန်းကလေးချည်း နှစ်ယောက်ဆက်တိုက် မွေးခဲ့၍ နောင်ဖြစ် လာမယ့်ပြဿနာတွေကို သူမရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေးနေမိပါသည်။ ။

သမီးတွေကို ပုတ်ခတ်လာမယ့်စကားလုံးတွေကို သူမ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင် ဆိုင်ရလိမ့်မည်လေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကလည်း ကြီးမြတ်လှတဲ့ မိခင်ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။

*

အခန်း (၂)

ကလေးမွေးပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်တော့ မီးထွက်ပွဲလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်လို့ ကလေးကို လောကထဲ စတင်ပင်ရောက်စေခြင်းမို့ မင်္ဂလာတစ်ခုအနေနှင့် ရွာရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မီးထွက်မင်္ဂလာ ယူဖြစ်ပါ၏။ ရပ်ကွက်ထဲရှိသော သက်ကြီးရွယ်အိုများ နှင့် မမိုးမြေကို ချစ်ခင်သောမိတ်ဆွေများက ထိုပွဲလေးကို ကောင်းချီးဩဘာပေးကြပေမယ့် တစ်မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးယုံကြည်ထားခဲ့ပါသော အိမ်ဦးနတ်ကိုမူ မတွေ့ရပါချေ။

အခုရောဆိုလျှင် သူမရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ကို မတွေ့ရသည် မှာ ခုနစ်ရက်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါ၏။ ကိုယ်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ကလေးကိုတောင် လျစ်လျူရှုနိုင်သည့် ခင်ပွန်းသည် ကို နာကြည်းမိပါ၏။ သို့သော် ဒါက ကလေးတွေရဲ့ ဖခင်လေ။ သူမ ဒီလိုမနာကြည်းသင့်ပါ။

မိမိကသာ ခင်ပွန်းသည် ကိုနာကြည်းနေလျှင် မိခင်နဲ့ အနေများ သည့်ကလေးတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဒီလိုသာဆိုရင် သူမကိုယ်၌ က သူမရဲ့ ကလေးတွေကို ငရဲခန်းပို့သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူမ မှားခဲ့ပြီပဲ။ သူမ ခင်ပွန်းအခေါ် မှားခဲ့ပြီလေ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူမို့ ဒုက္ခမှန်သမျှ ခါးစည်းခံရုံပေါ့။

“ကလေးက ချစ်စရာလေးတော့၊ သူ့အဖေနဲ့ တူတာ ထင်တယ်။ နဖူး

က ကျယ်တယ်”

“နှာခေါင်းတွေရောပဲ၊ စင်းနေတာပဲ။ ဦးနေလ နှာခေါင်းဖြုတ်တပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“အဖေတူသမီး ချမ်းသာတတ်တယ်တဲ့ ၊ မမိုးမေတို့ ကတော့ သမီးကောင်းလေး ရ လာပြီကိုး”

ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လာကြသော ပရိသတ်တွေကို သူမက ဟန်ဆောင်ပြီး လေးနှင့်သာ ဣန္ဒြေမပျက် ဧည့်ခံခဲ့ပေမယ့် သူမရင်ထဲ အပူလှိုင်းလုံးတွေ က အုံကြွနေခဲ့ပါသည်။ ။

“ကလေးကို ဘယ်လိုနာမည် ပေးထားသလဲ”

ဟူသော မေးခွန်းမျိုးတွေကို သူမ ရှောင်ရှားချင်လှပါ၏။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူမတို့လို ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဆိုလျှင် ကလေးနာမည်ကို ဒီလိုမင်္ဂလာနေ့မှာ ပဲ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ဆုတောင်းပေးတတ်ကြတာလေ။ အခုတော့ ကလေးရဲ့ ဖခင် ဘယ်မှာ လဲ။

သူမရင်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့ က သွေးချောင်းစီးနေရပေမယ့် သူမက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မို့ အပြုံးမပျက်ပင် ဟန်ဆောင်မြို့သိပ်ရင်း ထိုပွဲလေးကို လှလှပပအဆုံးသတ် ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ထိုပွဲကလေး ပြီးသွားချိန်မှာ တော့ တင်းထားသမျှသော စိတ်တို့ ကို ဖြည်လျှော့ကာ ကလေးမွေးဖွားသော ထိုအိမ်အသေးလေးမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်မကြီးသို့ ကူးလာခဲ့ပါသည်။ ။ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းရှိသည့်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည် အမြဲနားနေရာ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်းကနုတ်များ နှင့် ခမ်းနားလှသည့်တံခါးရွက်ကို သူမတွန်းဖွင့်လို

က်တော့ ကျောမှီထိုင်ခုံတွင် ဇိမ်ကျကျထိုင်ကာ အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေး
မောနေပါသော ခင်ပွန်းသည် ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါ၏။ သူမ ဒေါသ
ထွက်သွားရပါသည် ။ ဒီလောက် အားနေပါလျက်ကယ်နှင့် ဘာကြောင့်
များ သူမသမီးကို ကောင်းချီးဩဘာမပေးနိုင်ရတာလဲ။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မာနမျိုးနဲ့ ခ
င်ပွန်းသည် အပေါ် ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းချင်လှပါသည် ။ သို့သော် သူမ
ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သူမထည့်တွက်ရမည်
လေ။ ဒါကြောင့်ပင် ချက်ချင်း နီနေသောဒေါသတို့ ကို တံတွေးနှင့်အတူ
မြို့ချကာ...

“အစ်ကို ဘာငေးနေတာလဲ”

ဟု ပကတိရိုးရှင်းသောအသံနှင့် အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမရှိဘဲ
ချောချောမွေ့မွေ့ ပြောနိုင်လိုက်ပါသည် ။

“မင်း စည်းကမ်းတွေ ပျက် လာပြီ မိုးမေ၊ အခန်းထဲဝင်လာတာ
ဘာကြောင့် တံခါးမခေါက်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ သတိမမူမိလိုက်တာက အမှားတစ်ခု ဖြစ်သွားရတယ်။ အဲဒီ
လိုပဲ အစ်ကို သတိမမူမိလိုက်တာမျိုးကလည်း အမှားတစ်ခုဖြစ်နိုင်ပါတ
ယ်”

ဟု ဆိုတော့ ကိုနေလက မမိုးမေထံ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာပါ၏။ ထို
အကြည့်ထဲတွင် စူးစမ်းခြင်း၊ လေးစားခြင်းတွေ ပါကောင်းပါနိုင်ပေမယ့်
နွေးထွေးတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာမျိုးတော့ မရှိတာအမှန်ပါပဲ။

“အစ်ကိုကို မတွေ့တာ တစ်ပတ်ကြာသွားလို့ အစ်ကို နေများကောင်း
ရဲ့ လားလို့ စိတ်ပူပြီး လာကြည့်တာပါ”

“မှန်းကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါနေကောင်းရဲ့ လား”

“နေပူပူ မိုးရွာရွာ ကောင်းကင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ တိမ်တွေဆိုင်းနေရင် ကောင်းကင်က မည်းမယ်၊ နေသာရင် ကောင်းကင်က ပြာမယ်။ ကောင်းကင်ဆိုတာ တိမ်ရှိမှ လှတာလေ။ လှပအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ တိမ်တိုက်တွေကို ကောင်းကင်က မြတ်နိုးပေးရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကောင်းကင်ဆိုတာ တိမ်တိုက်တွေရဲ့ မိဘလေ”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါလေး ပြောလိုက်သော မမိုးမေရဲ့ စကားလုံးတွေက သိပ်ကိုထိရောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ။

ကြားနာသူဖြစ်တဲ့ ကိုနေလမှာ ထိုင်နေရာမှ ထလာခဲ့ပါသည် ။

“မင်းဆိုလိုချင်တာက နေရောင်ကလည်း ကောင်းသလို မိုးစက်တွေကလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့”

“တစ်နည်းနည်းတော့ တန်ဖိုးရှိကြတာချည်းပါပဲ။ သူတို့ က လောကရဲ့ ရတနာတွေလေ”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆိုပြန်တော့ ကိုနေလမှာ မမိုးမေကို စွေခနဲစိုက်ကြည့်လာပါသည် ။ သိပ်လှသော မမိုးမေကို ကြာရှည်စွာ ကြည့် လာပြီးကာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြီးလာခဲ့ပါသည် ။ ပြီးမှ မမိုးမေရဲ့ ပခုံးစွန်းလေးကိုဖက်ကာ

“မင်းတော်တယ် မိုးမေ၊ မင်း သိပ်တော်တယ်။ ကဲ ငါတို့ သမီးလေးကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု အိမ်ဦးနတ်ကဆိုတော့ နာကြည်းနေသည့် သူမရဲ့ စိတ်တွေက ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

သူမ သာယာရပါသည် ။ စောစောကဖြစ်လာခဲ့မိသော ဒေါသတွေပင်

လျှင် အိမ်ဦးနတ်ရဲ့ စကားလုံးချိုချိုအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြန်
ပါ၏။ ဒါက အချစ်ကြောင့်ဟုတ်မဟုတ် မဆိုနိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားကို
ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်တတ်သော မိန်းမမြတ်လေး မမိုးမေရဲ့ သိပ်
ကိုနူးညံ့တဲ့ စိတ်တစ်ခုဟု ဆိုကြပါစို့။

*